

[Skjerbæk.]

at vi ikke kan være dem bekendt som Menneskeboliger, men jeg er ikke sikker paa, at man har valgt de helt rigtige Udtryk, og det er der ogsaa gjort opmærksom paa før — jeg tænker navnlig paa Udtryk som dette, at man skal kunne betragte som uafhjælpelige saadanne Mangler ved Bygninger eller Rum, at de i væsentlig Grad vilde afvige fra den gældende Bygge- og Sundhedslovgivnings Forskrifter og fra de i den paagældende Kommune i Almindelighed herskende Bygnings- og Boligforhold. Her er givet en meget vid Margen for skønsmæssig Afgørelse, og skøns- mæssig Afgørelse, som kan falde yderst forskellig ud, efter som man haandhæver disse Ting. Jeg har intet at indvende imod, at et Forbud mod en Bygnings fremtidige Anvendelse som Menneskebolig tinglyses paa Ejendommens Blad i Tingbogen. Der er givet vel korte Frister for Anke, 4 Uger, naar det drejer sig om et Forbud, og ellers endda kun 14 Dage; der kan ogsaa i Forbindelse med et Forbud blive Spørgsmaal om den Frist, der kan sættes for Fraflytning af Lejligheden. Ogsaa disse Ting trænger til nærmere Overvejelse i et Udvalg. Men det vanskeligste bliver naturligvis at blive enig om § 16, som er et, om jeg saa maa sige, Forbud ud i Fremtiden. For det første synes jeg, at det er meget haardere for den Mand, der ejer en saadan Ejendom, at han faar at vide, at om et eller andet Aaremaal, maaske 10—15 Aar, som der er nævnt i Forslaget, maa hans Ejendom ikke benyttes mere. Det er efter min Mening noget helt andet end at sige, at denne Ejendom er nu i Dag af en saadan Beskaffenhed, at den ikke kan anvendes. Det kan godtgøres, men hvordan kan man godtgøre, om en Ejendom om 15 Aar ikke bør kunne bruges til Menneskebolig? Det er jo muligt, at der kan foretages indgribende Forbedringer, det er muligt, at Manden selv gør det, og skal han saa hindres i det? — og det bliver han, saa vidt jeg kan se, efter Lovforslaget. Thi der er jo ogsaa med Hensyn til dette Forbud med de fremtidige Virkninger givet meget skarpe Bestemmelser om Tinglysning af Forbudet og Forbud mod Omprioriteringer. Ogsaa her gælder det, at man dog vist maa være sig lidt, at man ikke kommer alt for vidt ud.

Det gælder i øvrigt lige saa meget en Bestemmelse, som jeg skal nævne i Sammenhæng hermed, nemlig Bestemmelsen om Fastsættelse af Erstatning, hvor man ikke maa tage Hensyn til nogen Rettighed, af hvad Art den end maatte være, der er stiftet over Ejendommen, efter at den foreskrevne Tinglysning har fundet Sted.

Det kan jo dreje sig om en fuldt legal Omprioritering, der er nødvendig, fordi man har faaet Laan opsagt. Og hvorledes vil for øvrigt Kreditforeninger og andre offentlige Institutioner stille sig, hvis man tinglyser et saadant Forbud paa Ejendommen? Vil de ikke med Rette kunne sige: Det er bristende Forudsætninger for det Laan, vi har ydet, vi vil have vort Laan tilbage nu trods Uopsigligheden. Dette henstiller jeg ogsaa, man kommer ind paa at drøfte i Udvalget.

I § 19 er der givet Adgang til en Omvurdering til Ejendomsskyld, og det er jo en selvfølgelig Bestemmelse, for man kan ikke baade sige, at Ejendommen er uanvendelig til Menneskebolig og alligevel fastsætte en Værdi, som er baseret paa dens Anvendelse til Boliger. Jeg skal vende tilbage til dette under Omtalen af Erstatningsreglerne.

Jeg vil gerne have Lov til at sige et Par Ord om § 20, der indeholder Regelen om, at Boligtilsynet skal give det sociale Udvalg Underretning, hvis man finder, at Mennesker, der er under egentlig Forsorg, betaler for høj en Leje i Forhold til det, de faar. Ja, det er i og for sig en forstandig Regel, men hvad vil man gøre ved de Mennesker, som man paa denne Maade anmelder til det sociale Udvalg? Er det Mening, at det sociale Udvalg saa skal betale en 3 Gange saa høj Leje eller hvordan? Enten vil dette føre til en kolossal Vækst af de offentlige Forsorgsudgifter, eller ogsaa maa man, som jeg har sagt et Par Gange, sørge for, at der skaffes det fornødne Antal Erstatningsboliger.

Reglerne om overbefolkede Lejligheder er ogsaa i Princippet acceptable, men jeg beder om, at man her overvejer, at Boligtilsynet ikke kommer til at gaa andre Myndigheder i Bedene, som man siger. Det drejer sig jo her til Dels om Opgaver, som maa paahvile det stedlige Børneværn. At der etableres et Samarbejde mellem disse Myndigheder, har jeg ikke noget at sige til, men der er flere af Bestemmelserne, der er saadan formet, at det i Virkeligheden lige saa meget burde være Børneværnet, som traf Beslutning, som Boligtilsynet. Boligforholdet er jo kun en enkelt Side af Børnens Forhold; det drejer sig ogsaa om det Hjem og de Omgivelser, hvor de vokser op. For øvrigt er det naturligvis forebyggende Foranstaltninger, som er paa Linie med, hvad vi kender fra andre Omraader.

Dernæst skal jeg tillade mig at sige et Par Ord om Kapitel VI, om Saneringen af usunde Omraader. Det vil naturligvis her